

মধুবন

“সহায়ৰ সাগৰৰ পৰা পদমণ্ডল সহায় লোৱাৰ বিধি”

আজি বাপদাদাই চাৰিওফালৰ নিজৰ সাহসী সন্তানসকলক চাই আছেহঁক। আদিৰ পৰা এতিয়ালৈকে প্ৰত্যেক ব্ৰাহ্মণ আত্মাই সাহসৰ আধাৰত বাপদাদাৰ সহায়ৰ পাত্ৰ হৈছে আৰু “সন্তানৰ সাহস পিতাৰ সহায়” এইটো বৰদান অনুসৰি পুৰুষাৰ্থত ক্ৰমানুসৰি আগবাঢ়ি গৈ আছে। সন্তানসকলৰ এথোজ আগবঢ়োৱাৰ সাহস আৰু পিতাৰ পদমণ্ডল খোজৰ সহায় প্ৰত্যেক সন্তানে প্ৰাপ্ত কৰে কিয়নো এয়া বাপদাদাৰ বৰদান বুলিয়ে কোৱা বা উত্তৰাধিকাৰ বুলিয়ে কোৱা সকলো সন্তানৰ প্ৰতি আছে আৰু এই শ্ৰেষ্ঠ সহজ প্ৰাপ্তিৰ কাৰণেই 63 জন্মৰ নিৰ্বল আত্মাসকল বলৱান হৈ আগবাঢ়ি গৈ আছে। ব্ৰাহ্মণ জন্ম লওঁতেই প্ৰথম সাহস কোনটো ধাৰণ কৰিলা? প্ৰথম সাহস - যিয়ে অসম্ভৱকো সম্ভৱ কৰি দেখুৱালে, পৰিত্ৰতাৰ বিশেষত্ব ধাৰণ কৰিলা। সাহসেৰে দূত সংকল্প কৰিলা যে আমি পৰিত্ৰ হ’বই লাগিব আৰু পিতাই পদমণ্ডল সাহস দিলে যে তোমালোক আত্মাসকল অনাদি-আদি পৰিত্ৰ আছিল, অনেকবাৰ পৰিত্ৰ হৈছিল, আৰু হৈ থাকিব। নতুন কথা নহয়। অনেক বাৰৰ শ্ৰেষ্ঠ স্থিতিক পুনৰাই কেৱল পুনৰাবৃত্তি কৰি আছ। এতিয়াও তোমালোক পৰিত্ৰ আত্মাসকলৰ ভক্তই তোমালোকৰ জড় চিত্ৰৰ আগত পৰিত্ৰতাৰ শক্তি বিচাৰি থাকে, তোমালোকৰ পৰিত্ৰতাৰ গীত গাই থাকে। তাৰ লগতে তোমালোকৰ পৰিত্ৰতাৰ চিন প্ৰত্যেক পূজ্য আত্মাৰ প্ৰকাশৰ (লাইটৰ) মুকুট আছে। এনেকুৱা স্মৃতিৰ দ্বাৰা সমৰ্থ কৰি তুলিলে অৰ্থাৎ পিতাৰ সহায়েৰে তোমালোক নিৰ্বলৰ পৰা বলৱান হৈ গ’লা। ইমান বলৱান হ’লা যে বিশ্বক প্ৰত্যাহ্বান জনোৱাৰ নিমিত্ত হৈছা যে আমি বিশ্বক পৰিত্ৰ কৰিহে দেখুৱাম! নিৰ্বলীৰ পৰা ইমান বলৱান হ’লা যে দ্বাপৰৰ প্ৰসিদ্ধ ঋষি-মুনি মহান আত্মাসকলে যিটো কথাক খণ্ডন কৰি থাকে যে প্ৰবৃত্তিত থাকি পৰিত্ৰ হৈ থকাতো অসম্ভৱ আৰু নিজেও বৰ্তমান সময় অনুসৰি নিজৰ বাবেও কঠিন বুলি ভাবে, আৰু তোমালোকে তেওঁলোকৰ আগত স্বাভাৱিক ৰূপত বৰ্ণনা কৰা যে এয়াতো আত্মাৰ অনাদি, আদি নিজা স্বৰূপ হয়, ইয়াত অসম্ভৱ কি আছে? ইয়াক কোৱা হয় সন্তানৰ সাহস পিতাৰ সহায়। অসম্ভৱ, সহজ অনুভৱ হ’ল আৰু হৈ আছে। যিমানেই তেওঁলোকে অসম্ভৱ বুলি কয়, সিমানেই তোমালোকে অতি সহজ বুলি কোৱা। গতিকে পিতাই সন্তানৰ শক্তিৰ সহায় আৰু স্মৃতিৰ দ্বাৰা আত্মাৰ পাৱন স্থিতিৰ অনুভূতিৰ শক্তিৰ সহায়ত পৰিৱৰ্তন কৰি দিলে। এয়া হৈছে প্ৰথম খোজটিৰ সাহসত পিতাৰ পদমণ্ডল সহায়।

এনেকৈয়ে মায়াজিৎ হোৱাৰ ক্ষেত্ৰত মায়া কিমান ভিন্ন ভিন্ন ৰূপেৰে প্ৰহাৰ কৰাৰ বাবে আদিৰ পৰা এতিয়ালৈকে আহি থাকে, কেতিয়াবা ৰাজকীয় ৰূপত আহে, কেতিয়াবা প্ৰখ্যাত ৰূপত আহে, কেতিয়াবা গুপ্ত ৰূপত আহে আৰু কেতিয়াবা কৃত্ৰিম ঈশ্বৰীয় ৰূপত আহে। 63 জন্ম মায়াৰ সংগী হৈ আছিল। এনেকুৱা দূত সংগীসকলক ত্যাগ কৰাতো কঠিন হয় সেইবাবে ভিন্ন ৰূপেৰে মায়াও আক্ৰমণ কৰিবলৈ বাধ্য আৰু তোমালোক এই ক্ষেত্ৰত শক্তিশালী হোৱা। ইমান প্ৰহাৰ হোৱা সত্ত্বেও যিসকল সাহসী সন্তান আছে আৰু পিতাৰ পদমণ্ডল সহায়ৰ পাত্ৰ সন্তান আছে, সহায়ৰ কাৰণে মায়াৰ প্ৰহাৰক প্ৰত্যাহ্বান জনায় যে আপোনাৰ (মায়াৰ) কাম হৈছে অহা আৰু আমাৰ কাম হৈছে বিজয় প্ৰাপ্ত কৰা। প্ৰহাৰক খেল বুলি ভাবা, মায়াৰ সিংহ ৰূপক পৰুৱা বুলি ভাবা কিয়নো এইটো জানা যে এই মায়াৰ ৰাজ্য এতিয়া সমাপ্তিৰ পথত আৰু আমি অনেক বাৰৰ বিজয়ী আত্মাসকলৰ বিজয় 100 শতাংশ নিশ্চিত সেইবাবে এইটোৱে ‘নিশ্চিত’ৰ নিচাই পিতাৰ পদমণ্ডল সহায়ৰ অধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰায়। গতিকে য’ত সন্তানসকলে সাহস কৰে ত’ত সৰ্বশক্তিমান পিতাৰ সহায় আছে, ত’ত অসম্ভৱক সম্ভৱ কৰা বা মায়াক, বিশ্বক প্ৰত্যাহ্বান জনোৱাতো কোনো ডাঙৰ কথা নহয়। এনেদৰে ভাবা নহয়?

বাপদাদাই এই ফলাফল চাই আছিলেহঁক যে আদিৰ পৰা এতিয়ালৈ প্ৰতিগৰাকী সন্তানে সাহসৰ আধাৰত সহায়ৰ পাত্ৰ হৈ কিমানলৈকে সহজ পুৰুষাৰ্থী হৈ আগবাঢ়ি গৈ আছে, কিমানলৈকে গৈ পাইছে। তেন্তে কি দেখিলে? পিতাৰ সহায় অৰ্থাৎ দাতাৰ দান, বৰদাতাৰ বৰদানতো সাগৰৰ সমান। কিন্তু সাগৰৰ পৰা লওঁতা কিছুমান সন্তান সাগৰৰ সমান ভৰপূৰ হৈ আনকো ভৰপূৰ কৰি আছে আৰু কিছুমান সন্তানে সহায়ৰ বিধি নজনাৰ বাবে সহায় লোৱাৰ সলনি নিজৰ পৰিশ্ৰমেৰে কেতিয়াবা তীব্ৰগতিৰে, কেতিয়াবা নিৰাশাৰ খেলত তল-ওপৰ হৈ থাকে। আৰু কিছুমান সন্তানৰ ক্ষেত্ৰত কেতিয়াবা সহায়, কেতিয়াবা পৰিশ্ৰম। বহুত সময়ৰ সহায়ো আছে কিন্তু ক’ৰবাত ক’ৰবাত অৱহেলাৰ কাৰণে সহায়ৰ বিধিক নিজৰ সময়ত পাহৰি যায় আৰু সাহস ৰখাৰ পৰিৱৰ্তে অৱহেলাৰ কাৰণে অভিমানত আহি যায় যে মইতো সদায় পৰিত্ৰ হয়েই,

পিতাই মোক সহায় নকৰি কাক কৰিব, পিতাতো বাধ্য হৈ আছে। এই অভিমানৰ কাৰণে সাহসৰ দ্বাৰা সহায়ৰ বিধিক পাহৰি যায়। অৱহেলাৰ অভিমানে আৰু নিজৰ প্ৰতি মনোযোগ দিয়াৰ অভিমানে সহায়ৰ পৰা বঞ্চিত কৰি দিয়ে। এনেকৈ ভাবে যে এতিয়াতো বহুত যোগ লগালোঁ, স্তানী আত্মাও হ'লোঁ, যোগী আত্মাও হৈ গ'লোঁ, বহুত প্ৰখ্যাত সেৱাধাৰীও হৈ গ'লোঁ, সেৱাকেন্দ্ৰৰ সঞ্চালিকাও (চেন্টাৰ ইঞ্চাৰ্জ) হৈ গ'লোঁ, সেৱাৰ ৰাজধানীও হৈ গ'ল, প্ৰকৃতিও সেৱাৰ যোগ্য হৈ গ'ল, আৰামত জীৱন অতিবাহিত কৰি আছোঁ। এয়া হৈছে মনোযোগ দিয়াৰ ক্ষেত্ৰত অৱহেলা সেইবাবে যেতিয়ালৈকে জীয়াই থাকিবা তেতিয়ালৈকে পঢ়া আৰু সম্পূৰ্ণ হোৱাৰ প্ৰতি মনোযোগ, বেহদৰ বৈৰাগ্য বৃত্তিৰ প্ৰতি মনোযোগ দিব লাগে - এইটো পাহৰি যোৱা। ব্ৰহ্মাপিতাক দেখিলা, অন্তিম সম্পূৰ্ণ কৰ্মাতীত স্থিতি প্ৰাপ্ত হোৱালৈকে নিজৰ প্ৰতি, সেৱাৰ প্ৰতি, বেহদৰ বৈৰাগ্য বৃত্তিৰ প্ৰতি, শিক্ষাৰ্থী জীৱনৰ ৰীতিৰে মনোযোগ দি নিমিত্ত হৈ দেখুৱালে সেইবাবে আদিৰ পৰা অন্তলৈকে সাহসী হৈ থাকিল, সাহস দিয়াৰ নিমিত্ত হ'ল। গতিকে পিতাৰ এক নম্বৰৰ সহায়ৰ পাত্ৰ হৈ প্ৰথম স্থান প্ৰাপ্ত কৰিলে। ভৱিষ্যত নিশ্চিত হৈ থকা সত্ত্বেও অৱহেলাৰ নকৰিলে। সদায় নিজৰ তীব্ৰ পুৰুষাৰ্থৰ অনুভৱ সন্তানসকলৰ আগত অন্তলৈ শুনাই থাকিল। সহায়ৰ সাগৰত এনেদৰে সমাহিত হৈ গ'ল যে এতিয়াও পিতাৰ সমান প্ৰত্যেক সন্তানক অব্যক্ত ৰূপেৰেও সহায় কৰি আছে। ইয়াক কোৱা হয় সাহসৰ এখোজ আৰু পদমণ্ডল সহায়ৰ পাত্ৰ হোৱা।

গতিকে বাপদাদাই চাই আছিল যে বহুত সন্তানে সহায়ৰ পাত্ৰ হোৱা সত্ত্বেও সহায়ৰ পৰা বঞ্চিত হৈ কিয় থাকি যায়? ইয়াৰ কাৰণ শুনালে যে সাহসৰ বিধিক পাহৰাৰ কাৰণে, অভিমান অৰ্থাৎ অৱহেলা আৰু নিজৰ প্ৰতি মনোযোগৰ অভাৱৰ কাৰণে। বিধি নজনাৰ কাৰণে বৰদানৰ পৰা বঞ্চিত হৈ থাকে। সাগৰৰ সন্তান হোৱা সত্ত্বেও সৰু সৰু পুখুৰী হৈ যায়। যিদৰে পুখুৰীৰ পানী স্থিৰ হৈ থাকে, এনেদৰে পুৰুষাৰ্থৰ মাজত স্থিৰ হৈ যায় সেইবাবে কেতিয়াবা পৰিশ্ৰম, কেতিয়াবা আনন্দত থাকে। আজি দেখিবা বৰ আনন্দত আছে আৰু কাইলৈ দেখিবা সৰু পাথৰৰ কাৰণে তাক আঁতৰোৱাৰ পৰিশ্ৰমত লাগি আছে। পাহাৰো নহয়, সৰু পাথৰ। হওতে মহাবীৰ পাণ্ডৱ সেনা কিন্তু সৰু সৰু শিলগুটি-পাথৰো পাহাৰ হৈ যায়। সেই পৰিশ্ৰমতে লাগি যায়। পাছত বহুত ইঁহুৱায়। যদি কোনোবাই তেওঁলোকক কয় যে এয়াতো বহুত সৰু পাথৰ, তেতিয়া হাঁহি উঠা কথা কি কয়? আপুনি কি জানে, আপোনালোকৰ আগত আহিলেহে গম পাব। পিতাকো কয় - আপুনিতো হয়েই নিৰাকাৰ, আপুনিও কি জানিব। ব্ৰহ্মা পিতাকো কয় - আপোনাৰতো পিতাৰ লিফট আছে, আপুনি কি গম পায়। বহুত ভাল ভাল কথা কয়। কিন্তু ইয়াৰ কাৰণ হৈছে সৰু ভুল। সন্তানৰ সাহস পিতাৰ সহায় - এইটো বহুত পাহৰি যায়। এয়া হৈছে নাটকৰ (ডোমাৰ) এক গুট কৰ্মৰ গতি। সন্তানৰ সাহস খোদাৰ সহায়, যদি এইটো বিধি বিধানত নাথাকে তেনেহ'লেতো সকলো বিশ্বৰ প্ৰথম ৰজা হৈ গ'লহেঁতেন। একে সময়তে সকলোৱে জানো গাদীত বহিব? ক্ৰমানুসৰি হোৱাৰ বিধান এইটো বিধিৰ কাৰণেই হয়। নহ'লে, সকলোৱে পিতাক অভিযোগ দিব যে ব্ৰহ্মাকেই কিয় প্ৰথম নম্বৰ কৰিলে, আমাকোতো কৰিব পাৰিলেহেঁতেন? সেইবাবে এই ঈশ্বৰীয় বিধান নাটক অনুসৰি ৰচি থোৱা আছে। নিমিত্ত মাত্ৰ এই বিধান নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে যে সাহসৰ এখোজ আৰু পদম খোজৰ সহায়। সহায়ৰ সাগৰ হোৱা সত্ত্বেও এই বিধিৰ বিধান নাটক অনুসৰি নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। গতিকে যিয়ে যিমান বিচৰা সাহস ৰাখা আৰু সহায় লোৱা। এই ক্ষেত্ৰত সংকোচ নকৰে। লাগিলে এবছৰীয়া সন্তান হওক, 50 বছৰীয়া সন্তান হওক, সমৰ্পিত হওক, প্ৰবৃত্তিত থাকোঁতা হওক - অধিকাৰ সমান। কিন্তু বিধিৰ দ্বাৰা প্ৰাপ্তি হয়। গতিকে ঈশ্বৰীয় বিধানক বুজিলা নহয়?

সহসতো বহুত ভাল ৰাখিছা। ইয়ালৈকে অহাৰো সাহস ৰাখা সেইবাবেতো আহি উপস্থিত হৈছা নহয় জানো। পিতাৰ হৈছা সেই ক্ষেত্ৰতো সাহস ৰাখিছা, সেইবাবেতো হৈছা। সদায় সাহসৰ বিধিৰে সহায়ৰ পাত্ৰ হৈ চলা আৰু কেতিয়াবা কেতিয়াবা বিধিৰে সিদ্ধি প্ৰাপ্ত কৰা - এই ক্ষেত্ৰত পাৰ্থক্য আহি যায়। সদায় প্ৰতিটো খোজত সাহসেৰে সহায়ৰ পাত্ৰ হৈ এক নম্বৰ হোৱাৰ লক্ষ্য প্ৰাপ্ত কৰা। এক নম্বৰতো ব্ৰহ্মা হ'ব কিন্তু প্ৰথম বিভাগত (ফাৰ্ষ্ট ডিভিজনত) সংখ্যা আছে সেইবাবে এক নম্বৰ বুলি কোৱা হয়। বুজিলা? প্ৰথম বিভাগততো আহিব পাৰা নহয়? ইয়াক কোৱা হয় এক নম্বৰত অহা। কেতিয়াবা অৱহেলাৰ লীলা সন্তানসকলক শুনাম। বহুত ভাল লীলা কৰে। বাপদাদাইতো সদায় সন্তানসকলৰ লীলা চাই থাকে। কেতিয়াবা তীব্ৰ পুৰুষাৰ্থৰ লীলাও চায়, কেতিয়াবা অৱহেলাৰ লীলাও চায়। বাৰু।

কৰ্ণাটক নিবাসীসকলৰ বিশেষত্ব কি বাৰু? প্ৰত্যেক মণ্ডলৰে নিজা নিজা বিশেষত্ব আছে। কৰ্ণাটক নিবাসীসকলৰ নিজৰ বহুত ভাল ভাষা আছে - ভাৱনাৰ ভাষাত বুদ্ধিমান। এনেয়েতো হিন্দী কমকৈ বুজি পায় কিন্তু কৰ্ণাটকৰ বিশেষত্ব হৈছে ভাৱনাৰ ভাষাত এক নম্বৰ সেইবাবে ভাৱনাৰ ফল সদায় পায়, আৰু একো নকয় কিন্তু সদায় 'বাবা বাবা' বুলি কৈ থাকিব। এইটো ভাৱনাৰ শ্ৰেষ্ঠ ভাষাক জানে। ভাৱনাৰ ধৰণী নহয় জানো। বাৰু।

চাৰিওফালৰ সাহসী সন্তানসকলক, সদায় পিতাৰ সহায় প্ৰাপ্ত কৰোঁতা পাত্ৰ আত্মাসকলক, সদায় বিধানক জানি বিধিৰ

দ্বাৰা সিদ্ধি প্ৰাপ্ত কৰোঁতা শ্ৰেষ্ঠ আত্মাসকলক, সদায় ব্ৰহ্মা পিতাৰ সমান অন্তৰ্ভুক্ত পঢ়া আৰু পুৰুষাৰ্থৰ বিধিত চলোঁতা শ্ৰেষ্ঠ, মহান পিতাৰ সমান সন্তানসকলক বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

দলসমূহৰ লগত অব্যক্ত বাপদাদাৰ সাক্ষাৎ

1) নিজক ‘ডবল লাইট ফৰিস্তা’ অনুভৱ কৰানে? ডবল লাইট স্থিতি হৈছে ফৰিস্তাবোধৰ স্থিতি। ফৰিস্তা অৰ্থাৎ লাইট (প্ৰকাশ)। যিহেতু পিতাৰ হৈ গ’লা তেন্তে গোটেই বোজা পিতাক দি দিলা নহয়? যেতিয়া বোজা পাতল হৈ গ’ল তেন্তে ফৰিস্তা হৈ গ’লা। পিতাই আহিছেই বোজা সমাপ্ত কৰিবৰ বাবে। গতিকে যিহেতু পিতা বোজা সমাপ্ত কৰোঁতা হয় তেন্তে তোমালোক সকলোৱে বোজা সমাপ্ত কৰিলা নহয়? কোনো সৰু মুৰ্তি লুকুৱাইতো ৰখা নাই? সকলো দি দিলা নে কিছু কিছু সময়লৈ ৰাখিছা? অলপ অলপ পুৰণি সংস্কাৰ আছে নে সেয়াও শেষ হৈ গ’ল? পুৰণি স্বভাৱ নতুবা পুৰণি সংস্কাৰ, এয়াওতো সম্পদ হয় নহয় জানো। এয়াও দি দিছানে? যদি অলপো থাকি যায় তেন্তে ওপৰৰ পৰা তললৈ লৈ আহিব, ফৰিস্তা হৈ উৰন্ত কলাৰ অনুভৱ কৰিব নিদিব। কেতিয়াবা যদি ওপৰত কেতিয়াবা তললৈ আহি যাবা সেইবাবে বাপদাদাই কয় সকলো দি দিয়া। এয়া ৰাৱণৰ সম্পদ হয় নহয় জানো। ৰাৱণৰ সম্পদ নিজৰ লগত ৰাখিলে তেতিয়া দুখেই পাবা। ফৰিস্তা অৰ্থাৎ অলপো যাতে ৰাৱণৰ সম্পদ নাথাকে, পুৰণা স্বভাৱ বা সংস্কাৰ উদয় হয় নহয়? কোৱা নহয় - বিচৰাতো নাচিলোঁ কিন্তু হৈ গ’ল, কৰি ল’লা নে হৈ যায়। গতিকে ইয়াৰ দ্বাৰা সিদ্ধ হয় যে সৰু সৰু পুৰণি মুৰ্তি নিজৰ লগত ৰাখি থৈছা। জাবৰ-জোঁথৰৰ মুৰ্তি। গতিকে সদাকালৰ বাবে ফৰিস্তা হোৱা - এয়াই ব্ৰাহ্মণ জীৱন। অতীত সমাপ্ত হৈ গ’ল। পুৰণি হিচাপ ভস্ম কৰি দিলা। এতিয়া নতুন কথা, নতুন হিচাপ। যদি অলপো পুৰণা ধাৰ থাকি যায় তেন্তে সদায় মায়াৰ দ্বাৰা ৰুগ্ন হৈ থাকিবা কিয়নো ধাৰক ৰোগ বুলি কোৱা হয় সেইবাবে গোটেই হিচাপ সমাপ্ত কৰা। নতুন জীৱন পাই গ’লা গতিকে পুৰণি সকলো সমাপ্ত।

2) সদায় ‘বাঃ বাঃ’ৰ গীত গাওঁতা হোৱা নহয়? ‘হায় হায়’ৰ গীত সমাপ্ত হৈ গ’ল আৰু ‘বাঃ বাঃ’ৰ গীত সদায় মনেৰে গাই থাকা। যিয়েই শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম কৰা তেতিয়া মনৰ পৰা কি ওলায়? বাঃ মোৰ শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম! নতুবা শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম শিকাওঁতা! নতুবা বাঃ শ্ৰেষ্ঠ সময়, শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম কৰাওঁতা! গতিকে সদায় ‘বাঃ বাঃ!’ৰ গীত গাওঁতা আত্মা হোৱা নহয়? কেতিয়াবা ভুলতো ‘হায়’তো উচ্চাৰিত নহয়? হায়, এয়া কি হৈ গ’ল- নহয়। কোনো দুখৰ দৃশ্য দেখিও ‘হায়’ শব্দ উচ্চাৰিত কৰিব নালাগে। কালি ‘হায় হায়’ৰ গীত গাইছিল আৰু আজি ‘বাঃ বাঃ’ৰ গীত গোৱা। ইমানেই পাৰ্থক্য আহি গ’ল! এয়া কাৰ শক্তি? পিতাৰ নে নাটকৰ? (পিতাৰ) পিতাওতো নাটকৰ কাৰণেই আহিছে নহয় জানো। গতিকে নাটকো শক্তিশালী হ’ল। যদি নাটকত ভূমিকা নাথাকিলেহঁতেন তেন্তে পিতাইও কি কৰিলেহঁতেন। পিতাও শক্তিশালী আৰু নাটকো শক্তিশালী। গতিকে দুয়োটাৰে গীত গাই থাকা - বাঃ নাটক বাঃ! যিটো সপোনতো নাছিল, সেয়া বাস্তৱত পৰিণত হৈ গ’ল। ঘৰত বহিয়েই সকলো পাই গ’লোঁ। ঘৰত বহিয়ে ইমান ভাগ্য প্ৰাপ্ত হৈ যোৱা - ইয়াক কোৱা হয় ‘ডায়মণ্ড লটাৰি’।

3) সংগমযুগী স্বৰাজ্য অধিকাৰী আত্মা হৈছা নহয়? প্ৰত্যেক কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ ওপৰত নিজৰ ৰাজত্ব আছেনে? কোনোবাতো কৰ্মেন্দ্ৰিয়ই প্ৰভাৱণাতো নকৰে? কেতিয়াবা সংকল্পতো পৰাজয়তো নহয়। কেতিয়াবা ব্যৰ্থ সংকল্প চলেনে? ‘স্বৰাজ্য অধিকাৰী আত্মা হোৱা’ - এইটো নিচা আৰু নিশ্চয়েৰে সদায় শক্তিশালী হৈ মায়াজিৎ তথা জগতজিৎ হৈ যোৱা। স্বৰাজ্য অধিকাৰী আত্মাসকল সহজযোগী, নিৰন্তৰ যোগী হ’ব পাৰে। স্বৰাজ্য অধিকাৰীৰ নিচা আৰু নিশ্চয়েৰে আগবাঢ়ি যোৱা। মাতাসকল নষ্টমোহা হোৱা নে মোহ আছে? পাণ্ডৱসকলৰ কেতিয়াবা ক্ৰোধৰ অংশমাত্ৰ আৱেশ আহেনে? কেতিয়াবা কোনোবাই যদি অলপ তল-ওপৰ কৰে তেন্তে ক্ৰোধ উৎপন্ন হ’বনে? সেৱাৰ সুযোগ অলপ কম পালে, আনে বেছিকৈ পালে তেতিয়া ভগ্নীৰ প্ৰতি অলপ আৱেশ উৎপন্ন হ’বনে যে এওঁ কি কৰে? চাবা, কাকত (পৰিস্থিতি) আহিব কিয়নো অলপো যদি দেহ-অভিমান আহে তেন্তে তাত আৱেশ নতুবা ক্ৰোধ সহজে উৎপন্ন হৈ যায় সেইবাবে সদায় স্বৰাজ্য অধিকাৰী অৰ্থাৎ সদায় নিৰহংকাৰী, সদায়েই নম্ৰ হৈ সেৱাধাৰী হওঁতা। মোহৰ বন্ধনো সমাপ্ত। ভাল বাৰু।

বৰদান: পিতাৰ সমান নিজৰ প্ৰতিটো বাণী বা কৰ্মৰ স্মৃতি চিহ্ন বনাওঁতা অন্তৰ্যাসনাধিকাৰী তথা ৰাজ্য সিংহাসনৰ অধিকাৰী হোৱা

যিদৰে পিতাৰ দ্বাৰা যিয়েই বাণী উচ্চাৰিত হয় সেয়া স্মাৰক হৈ যায়, সেইদৰে যিয়েই পিতাৰ সমান হয় তেওঁ যিয়েই বাণী উচ্চাৰিত কৰে সেয়া সকলোৰে অন্তৰত সমাহিত হৈ যায় অৰ্থাৎ স্মাৰক ৰৈ যায়। তেওঁলোকে যি আত্মাৰ প্ৰতি সংকল্প কৰে তেতিয়া তেওঁৰ অন্তৰত লাগে। তেওঁৰ দুটি শব্দও অন্তৰক সন্তুষ্ট প্ৰদান কৰোঁতা হয়, তেওঁৰ দ্বাৰা সমীপতাৰ অনুভৱ হয় সেইবাবে তেওঁলোকক সকলোৱে নিজৰ বুলি ভাবে। এনেকুৱা সমান সন্তানসকলহে অন্তৰ্যাসনাধিকাৰী তথা ৰাজ্য সিংহাসনৰ অধিকাৰী হয়।

স্লোগান: নিজৰ উৰন্ত কলাৰ দ্বাৰা সকলো সমস্যাক কোনো বাধা নোহোৱাকৈ পাৰ কৰোঁতা উৰন্ত পখী হোৱা।
!! ওঁম্ শান্তি !!

সূচনা:- আজি মাহৰ তৃতীয় ৰবিবাৰ আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় যোগ দিবস, বাবাৰ সকলো সন্তানে সন্ধিয়া 6.30 বজাৰ পৰা 7.30 বজালৈ বিশেষ ডবল লাইট ফৰিস্তা স্বৰূপত স্থিত হৈ যোগ অভ্যাস কৰক। নিজৰ শুদ্ধ শক্তিশালী মনৰ শক্তিকে গোটেই বিশ্বক কিৰণ দিয়াৰ সেৱা কৰক।